

syn til Afvigelse deri, det er noget andet, det blander man sig ikke i — man skal lige saa lidt paa dette Omraade som paa andre lade Reglen: fiat justitia, pereat mundus bryde Livets Krav. Imidlertid finder jeg dog Anledning til at fremdrage det Svar, som den højtærede Minister i denne Sag har givet, fordi det kunde være, at man dog deri vilde finde Opfordring til at gøre dette den højtærede Ministers Syn paa Sagen til Genstand for nærmere Overvejelse, hvilket Konsekvenser man i øvrigt vil drage deraf. Det Svar, den højtærede Minister har givet, lyder nemlig paa, at „man“ — det vil sige Ministeriet — „med Direktionen og Biskoppen maa være enig i, at Sognepræsten i Henhold til den ham i Lovgivningen paalagte almindelige Forpligtelse til at føre Tilsyn med Børnenes Fremgang i Sognets Skoler maa være fuldt berettiget til ved sin Inspektion i Skolen at forlange overhørt i et hvilket som helst Fag, i hvilket han maatte anse saadan Overhøring for ønskelig uden Hensyn til, om dette Fag efter Timeplanen foreligger til Undervisning eller ikke, og Ministeriet kan efter det oplyste ikke skønne, at der i det foreliggende Tilfælde er sket nogen Misbrug af denne Ret“. Det foreliggende Tilfælde er jo dette, at det er oplyst, at vedkommende Præst meget hyppig, endog flere Gange om Ugen, har indfundet sig i Skolen og uden alt Hensyn til, hvad Timeplanen foreskrev, uden Hensyn til, om Børnene maaske ganske nylig havde faaet en Times Undervisning i det samme Fag, har forlangt dem paa ny hørt i det, han nu vil have — saa vidt jeg ved altid i Religion. Det er dette, der er oplyst, og det er tillige, det tror jeg at turde gaa ud fra, givet, at det har Præsten gjort uden Samtykke af de øvrige Medlemmer af Skolekommissionen og imod deres bestemte Vilje, og dog siger den højtærede Minister, at det ikke er noget Misbrug af hans Ret. Nej, naturligvis, naar man fortolker hans Ret saaledes, at han kan gøre, hvad han vil, ja saa kan der jo ikke være Tale om nogen Overtrædelse deraf, og det er saaledes, den højtærede Minister fortolker Præstens Myndighed i dette Tilfælde. Jeg skønner ikke rettere, end at det er et Udslag af den Autoritetsforgudelse, som vi jo desværre i Tidens Løb, ogsaa efter Enevældens Afskaffelse, have set mange Eksempler paa, men som vi dog skulde haabe endelig en Gang at faa Has paa. Man burde ikke gaa ud fra, at Love, Instruksler, Reglementer o. s. v. kunne være gode nok for alle

andre Mennesker, men Autoriteterne skulle have Lov til at optræde, som de ville uden Hensyn dertil. Det var dette Udslag af den højtærede Ministers Fortolkningskunst paa dette Omraade, som jeg har fundet Anledning til at fremdrage her til Overvejelse for dem, der i øvrigt maatte faa med den Sag at gøre.

Dinesen: Der er paa det foreliggende Lovforslag nogle Spørgsmaal, som foranledige mig til nogle Bemærkninger. Jeg vil gøre Begyndelsen med Forslaget om en ny Sammensætning af Skolekommissionen. Medens jeg ganske vist paa den ene Side ikke skønner, at dette Forslag er nødvendigt, men at vi meget godt kunde leve lykkeligt under den Tilstand, der bestaar efter den Ordning, der nu en Gang for mange Aar tilbage er indført, ser jeg paa den anden Side heller ikke, at dette Forslag, som her foreligger, burde volde nogen særlig Vanskelighed for Lovforslagets Genneførelse. Der er endogsaa efter min Opfattelse, efter det Kendskab, jeg har til Forholdene ude omkring i Landet, en hel Del, der kunde tale for denne Udvidelse af Skolekommissionens Sammensætning, som man stiller Forslag om, og navnlig for dette Moment, at Mænd, valgte af Forældrene, ogsaa kunne tiltræde denne Kommission. Det, jeg mest har imod det, er den korte Tid, hvorpaa disse Medlemmer vælges. Det giver saa ofte Anledning til Valg, og naar henses til de Rivninger, som ofte kunne opstaa ved saadanne Valg, vilde det være ønskeligt, at de ikke foregik saa tit; jeg vilde derfor sætte Pris paa, om Perioden var noget længere. — Det næste Spørgsmaal, jeg vil gøre til Genstand for Omtale, er Spørgsmaalet om Kaldelsen, vel det egentlig omstridte Spørgsmaal ved dette Lovforslag. Jeg tror, at den Modstand, der gøres mod dette Tings Opfattelse i denne Henseende, hviler i meget væsentlige Henseender paa en Misforstaaelse. Jeg tror ikke, at det vil være til nogen Skade, om man i det væsentlige fulgte den Holdning, som dette Ting indtager her. Der er nu i Lovforslaget, saaledes som det er affattet, sket saa mange Ændringer, der betrygge mod Fejlgreb, at jeg tror, at vi med stor Sindsro kunne gaa til den ny Ordning, som Flertallet i dette Ting lægger saa stor Vægt paa. Men paa den anden Side vil jeg dog ikke tilbageholde, at de Beklagelser, der fremkomme over Administrationen — f. Eks. hvad vi nu have været Vidne til i dette Øjeblik — meget ofte ere overdrevne, og jeg tror ogsaa, at det Til-